

Vyvěšeno dne: 18. 12. 2019

Svěšeno dne: 1. 1. 2020

Dagmar Dolníčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. 22/2017-130-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2019, č. j. 11 A 138/2017 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Drážního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 7. 2016, č. j. DUCR-44056/16/Ho, kterým správní orgán I. stupně podle § 10 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „zákon o drahách“), nařídil žalobci, aby provedl nezbytná opatření k odstranění vzniklého zdroje ohrožení dráhy a provozu na ní do 30. 11. 2016. Zdrojem ohrožení dráhy se tímto rozhodnutím rozuměly stromy rostoucí na pozemku p. č. 205 v k. ú. Dasnice podél celostátní dvoukolejné elektrifikované železniční dráhy Chomutov – Cheb, v mezistaničním úseku Citice – Dasnice, mezi železničním km 216,120 – 216,215, které svojí výškou a dopadovou vzdáleností mohou způsobit vznik mimořádné události na dráze

s možným důsledkem ohrožení života, zdraví nebo škody značného rozsahu. Správní orgán považoval za nadbytečné pořizovat dendrologické posudky pro účely posouzení, zda se jedná o zdroj ohrožení dráhy, neboť byl obeznámen s případy pádů zdravých a nepoškozených dřevin do průjezdného profilu koleje s následným poškozením drážních vozidel, a proto za zdroj ohrožení označil každou dřevinu splňující stanovená kritéria.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Soud přisvědčil námitce žalobce, že za nebezpečí ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o drahách nelze považovat všechny stromy rostoucí na lesním pozemku, které svojí výškou a dopadovou vzdáleností mohou způsobit vznik mimořádné události na dráze. Paušální nařízení odstranit všechny stromy, které by vzhledem ke své výšce a vzdálenosti od trati mohly do dráhy spadnout, posoudil městský soud jako nezákonné. Správní orgány pochybily, pokud bez bližšího šetření, přizvání osoby potřebné odbornosti nebo vypracování znaleckého posudku opřely uložení povinnosti pouze o konstatování, že dle judikatury může být i zdravý strom nebezpečný. Uvedeným postupem porušily základní zásady činnosti správních orgánů, konkrétně ustanovení § 2 odst. 3 [zásada přiměřenosti] a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) [zásada materiální pravdy].

[4] K povinnosti žalobce nést náklady za kácení stromů soud konstatoval, že v kontextu povinnosti prevence dle § 2900 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), může být povinnost odstranit nebezpečí na náklady vlastníka pozemku založena nejen konáním, ale i opomenutím, avšak v projednávaném případě nelze vyvozovat závěr o takovém omisivním porušení prevenční povinnosti žalobcem. S ohledem na absenci zkoumání dotčených stromů není jisté, zda stromy představují nebezpečí pro dráhu, a proto kácení stromů na jeho náklady po žalobci nelze požadovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Dle stěžovatele je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud nijak neodůvodnil, proč se pojem nebezpečí podle § 10 odst. 1 zákona o drahách vztahuje jen k pravděpodobnosti pádu stromu a nikoli k jeho následkům, proč by kterýkoli strom bez ohledu na jeho zdravotní stav, jen s ohledem na svůj vzrůst a vzdálenost od dráhy, neměl znamenat nebezpečí, a nakonec, proč žalobce neodpovídá za stav, kdy stromy nechal vyrůst do kritické výšky a vzdálenosti od dráhy, a nenese tak náklady na jejich odstranění.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně namítá, že městský soud nesprávně posoudil pojem „nebezpečí pro dráhu“ podle § 10 odst. 1 zákona o drahách z hlediska pravděpodobnosti pádu stromu, ačkoli měl naplnění tohoto pojmu hodnotit z hlediska důsledků tohoto pádu. Následky pádu stromu jsou stejné v případě zdravého i nemocného stromu. Nynější nepříznivé klimatické jevy osvědčily, že i objektivně zcela zdravý strom se v důsledku silného poryvu větru, podmáčené půdy nebo přívalů sněhu může stát nebezpečím pro dráhu, když zcela náhle, nekontrolovaně a nepředvídatelně zasáhne do průjezdného profilu dráhy. Vyžadované prokazování adekvátně narušeného dendrologického zdraví všech stromů určených ke kácení by tedy bylo nedůvodným zatěžováním účastníků řízení a nadbytečným generováním nákladů.

Každý, i zdravý strom o kritické výšce a vzdálenosti od dráhy pro ni představuje nebezpečí již v důsledku hrozby opakujících se negativních klimatických jevů, nikoli až v momentě vzniku bezprostřední kritické situace, neboť v takovém případě by správné řízení podle § 10 zákona o drahách nebylo dostatečně rychlou reakcí na dané nebezpečí. Konstatování o porušení § 3 s. ř. je nesprávné. Městský soud zjevně nevzal v úvahu náleze Ústavního soudu Pl. ÚS 11/01 ze dne 6. 3. 2002, č. 144/2002 Sb., dle kterého je porušením povinnosti vlastníka pozemku například vysazení stromu na nevhodném místě. Ústavní soud tedy neřeší pravděpodobnost pádu, ale důsledky, které budou u stromu vysazeného na nevhodném místě vždy stejné, bez ohledu na příčiny pádu. Z důvodu nesprávného posouzení této právní otázky pak městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že není založena odpovědnost vlastníka pozemku sousedícího s dráhou za existenci nebezpečí, které ji ohrožuje.

[8] Městský soud podle názoru stěžovatele vůbec neměl poměřovat zásah správních orgánů principem proporcionality, neboť jakákoli existence stromu na nevhodném místě v sousedství dráhy představuje protiprávní stav, a v takovém případě není chráněno vlastnictví ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2357/2013, je odpovědnost vlastníka zdravého stromu za jeho pád na dráhu vyloučena a s ohledem na § 2924 a § 2927 občanského zákoníku je vyloučena i odpovědnost osoby zúčastněné na řízení a žalovaného, což znamená, že za škodu způsobenou pádem takového stromu nikdo neodpovídá. Za takové situace podle stěžovatele vyžaduje ochrana života a zdraví osob na dráze, aby byl jakýkoliv strom nacházející se na nevhodném místě, v němž představuje pro dráhu nebezpečí, preventivně odstraněn. V opačném případě by nikdo za škodu způsobenou případným pádem takového stromu neodpovídal. V tomto kontextu pak není ani rozhodující, o kolik stromů se jedná.

[9] Stěžovatel závěrem dodal, že vzhledem k nepřiznání odkladného účinku odvolání již došlo k pokácení stromů, a není tedy možné každý ze stromů individuálně prošetřit, jak požaduje městský soud v napadeném rozsudku.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Excesivní výklad § 10 zákona o drahách tak, jak jej činí žalovaný, by zakládal přímou povinnost všech vlastníků lesních pozemků nejen v okolí drah, ale i pozemních komunikací vykácet všechny zdravé vzrostlé stromy, které svou dopadovou vzdáleností mohou dotčený provoz ohrozit, což dozajista nebylo záměrem zákonodárce. Žalovaný chybně vykládá výše citovaný náleze Ústavního soudu, neboť v projednávaném případě nedochází žalobcem k vysazování stromů na nevhodném místě formou konání, když lesní pozemky jsou primárně určeny právě k jejich vysazování. Každoročně probíhají pochůzky žalobce a osoby zúčastněné na řízení za účelem vytipování a odstranění stromů v okolí dráhy, které ji bezprostředně ohrožují, a žalobce tak naplňuje svou prevenční povinnost. Situaci, kdy několik mimořádných událostí v drážní dopravě způsobil pád stromu v důsledku působení vyšší moci, správní orgány nevhodně vyřešily přenesením veškeré odpovědnosti na žalobce s odůvodněním, že příčinou vzniku škody je výška samotných stromů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[12] Soud se v souladu se svou relevantní judikaturou (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85) nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že městský soud úvahy týkající se otázky, kdy strom představuje nebezpečí pro dráhu, řádně odůvodnil, ostatně stěžovatel s tímto odůvodněním věcně polemizuje a Nejvyšší správní soud se touto otázkou bude věcně zabývat níže. V bodě 45 napadeného rozsudku městský soud také jasně vyložil, proč v projednávaném případě nelze vyvozovat závěr o omisivním porušení prevenční povinnosti žalobcem. Soud proto uzavírá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[13] Stěžovatel tvrdí, že městský soud ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nesprávně posoudil právní otázku, kdy dřeviny v blízkosti dráhy představují „nebezpečí“ v podobě „padání stromů nebo jejich částí“ podle § 10 odst. 1 zákona o drahách. Dle tohoto ustanovení *„[v]lastníci nemovité věci v sousedství dráhy jsou povinni strpět, aby na jejich pozemcích byla provedena nezbytná opatření k zabránění sesuvů půdy, **padání kamenů, lavín a stromů nebo jejich částí, vznikne-li toto nebezpečí** výstavbou nebo provozem dráhy nebo přírodními vlvy; vznikne-li **toto nebezpečí** z jednání těchto vlastníků, jsou povinni učinit nezbytná opatření na svůj náklad. O rozsahu a způsobu provedení nezbytných opatření a o tom, kdo je provede, rozhodne drážní správní úřad.“*

[14] Toto ustanovení blíže určuje omezení vlastnického práva vlastníka nemovitosti sousedící s železniční tratí a vychází z existence ochranného pásma dráhy, jehož hranice vymezuje § 8 zákona o drahách. Primárním předpokladem pro takové omezení vlastnického práva je právě existence nebezpečí pro dráhu, v projednávaném případě v tom, že na pozemku rostou stromy, které mohou do dráhy spadnout.

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že prostá existence stromů určité výšky a dopadové vzdálenosti do dráhy nemůže sama o sobě představovat nebezpečí pro dráhu, pokud správní orgány dostatečně nezkoumaly, zda je nebezpečí pádu těchto stromů do dráhy reálné. Správní orgány jsou povinny zjistit okolnosti, z nichž se nebezpečí podává, např. stáří či zdraví stromu, morfologii terénu či stav podloží. Touto další okolností nemůže být pouze možný budoucí extrémní (tedy nikoliv běžný) klimatický jev, který by mohl strom v budoucnu zasáhnout. Má-li nebezpečí spočívat v tom, že na pozemku rostou stromy, které mohou (s ohledem na svoji výšku a dopadovou vzdálenost) do dráhy spadnout, pak nařízení odstranění stromů, které by vzhledem ke své výšce a vzdálenosti mohly do dráhy železnice spadnout, musí být podloženo konkrétními skutkovými zjištěními, z nichž hrozící nebezpečí pádu stromů vyplývá. Nepostačí pouze hypotetická možnost, že určitý strom by v případě pádu mohl zasáhnout dráhu, třebaže aktuálnímu nebezpečí pádu tohoto stromu nic nenasvědčuje.

[16] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud by chtěl zákonodárce pod pojem nebezpečí pro dráhu zahrnout výskyt jakýchkoliv, tj. i zdravých a řádně zakořeněných stromů, které toliko v důsledku nepředvídatelných příčin mohou (v podstatě kdykoliv) dopadnout do dráhy a ohrozit její provoz, vymezil by tomu odpovídající omezení vlastníků sousedních pozemků výslovně, například tak, že by paušálně stanovil, že v ochranném pásmu dráhy se nesmějí nacházet žádné stromy. Samotná dikce ustanovení § 10 odst. 1 zákona o drahách však naopak míří na výjimečné situace, kdy nastane a je zjištěn určitý nežádoucí stav, v jehož důsledku již hrozba pádu do dráhy není čistě hypotetická, ale přinejmenším předvídatelná.

[17] Jak vyplývá z podnětu k zahájení správního řízení ze dne 18. 3. 2016, č. j. 5631/2015-SŽDC-ORŮL-STKV/14736, který správnímu orgánu I. stupně adresovala osoba

zúčastněná na řízení, dne 23. 2. 2016 se uskutečnilo místní šetření se zástupci správce pozemku (žalobce), při kterém bylo označeno 23 stromů, které ohrožují bezpečnost provozované dráhy a drážní dopravy, přičemž se jednalo převážně o dub zimní, javor klen, modřín opadavý a lípu srdčitou. Tyto závěry byly potvrzeny státním dozorem, který se konal dne 26. 5. 2016, jak plyne z protokolu o kontrole datovaného stejným dnem, č. j. DUCR-28070/16/Ho. Z protokolu je také zřejmé, že zástupci žalobce souhlasili s kácením 23 označených stromů. Ze stanovisek žalobce i odboru životního prostředí Městského úřadu Sokolov, doložených během řízení před správním orgánem I. stupně, plyne, že tito nesouhlasili s plošným kácením dle výšky stromů a jejich dopadové vzdálenosti. Následně však správní orgán I. stupně rozhodl (a stěžovatel toto rozhodnutí potvrdil), že mají být pokáceny všechny stromy, které se nacházejí v sousedství dráhy a dosáhly takové výšky, že v případě pádu nutně zasáhnou do průjezdného profilu dráhy.

[18] Jak správně uvedl městský soud, správní orgán I. stupně i stěžovatel postupovali nezákonně, pokud pouze na základě kritéria výšky a dopadové vzdálenosti od dráhy stanovili okruh stromů, které měl žalobce pokácet, aniž by ověřili, zda tyto stromy představují skutečné nebezpečí. Na tom nic nemění ani závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2016, sp. zn. 25 Cdo 2358/2013, na nějž stěžovatel odkázal a který se zabýval odpovědností vlastníka pozemní komunikace za škodu vzniklou uživateli komunikace v důsledku pádu vyvráceného stromu. Nejvyšší soud v tomto rozsudku pouze konstatoval, že obecná preventivní povinnost vlastníka komunikace se nemůže vztahovat na případ pádu jinak zdravého stromu s adekvátním kořenovým systémem, pokud k jeho vyvrácení došlo v důsledku extrémní klimatické zátěže, neboť v takové situaci nebylo objektivně možné nebezpečí pádu stromu předvídat. Pokud stěžovatel z tohoto rozsudku dovozuje povinnost vlastníka pozemku přiléhajícího k dráze bez jakékoliv diferenciací pokácet všechny stromy, ať už zdravé či nezdravé a poškozené, pokud se nacházejí v dopadové vzdálenosti od dráhy, pak podle kasačního soudu taková povinnost z odkazovaného rozsudku neplyne a jeho závěry ji ani nijak neimplikují.

[19] Stěžovatel dále argumentoval nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 11/01, v němž Ústavní soud zrušil předchozí znění § 10 zákona o drahách. Důvodem neústavnosti tehdejší formulace tohoto ustanovení byla právě paušálně stanovená povinnost správního úřadu vydat rozhodnutí o odstranění zdroje ohrožení na náklady jeho vlastníka či provozovatele bez možnosti v individuálních případech diferencovat dle zjištěných skutkových okolností. Ani tento nálezný proto neimplikuje povinnost vlastníka odstranit všechny stromy v dopadové vzdálenosti dráhy, naopak Ústavním soudem uplatněná argumentace je založena na principech individuálního posouzení dané situace a přiměřenosti uloženého opatření. Tomuto požadavku současné znění § 10 zákona o drahách vyhovuje, ovšem pouze tehdy, pokud jsou tyto principy zohledněny právě při výkladu pojmu „nebezpečí“ pro dráhu.

[20] Nejvyšší správní soud proto naopak sdílí i závěr městského soudu o tom, že při výkladu § 10 zákona o drahách je třeba zohlednit princip proporcionality, který je ostatně nutno uplatnit vždy při řešení střetu základních práv, resp. veřejných zájmů (v daném případě veřejného zájmu na ochraně zdraví a bezpečnosti cestujících na straně jedné a vlastnického práva, jakož i práva na ochranu životního prostředí na straně druhé). Také tomuto principu proto odpovídá výklad, který pod pojmem nebezpečí pro dráhu rozumí skutečné a reálně hrozící nebezpečí, které lze předem předvídat, nikoliv pouze potenciální hrozba spojená s tím, že se stromy nacházejí v dopadové vzdálenosti od dráhy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je nucené omezení vlastnického práva možné pouze za náhradu (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/08). Náhrada není ústavním předpokladem pro omezení vlastnického práva podle čl. 11 odst. 3 Listiny pouze tehdy, pokud vlastník zneužívá vlastnické právo na újmu práv druhých nebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy, nebo pokud jeho výkon poškozují lidské zdraví,

přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03). Tato ústavněprávní východiska je třeba respektovat i při výkladu § 10 odst. 1 zákona o drahách. Ústavně konformně lze proto omezit vlastnické právo bez poskytnutí odpovídající náhrady pouze tehdy, pokud jeho výkon představuje reálně hrozící poškození lidského zdraví, případně i jinou škodu, kterou lze předvídat (pouze v takovém případě lze soudit, že vlastník věci zneužil svého vlastnického práva na úkor práv druhých či v rozporu s chráněným zájmem, pokud bylo možné vznik škody předvídat, a navzdory tomu neučinil opatření, aby jejímu vzniku zabránil); v jiných případech z ústavně zaručené ochrany vlastnického práva plyne povinnost jeho omezení kompenzovat poskytnutím odpovídající náhrady. Jinak řečeno, omezení vlastnického práva vlastníka pozemku, který sousedí s dráhou, spočívající v pokácení stromů bez náhrady, může být ústavně konformní pouze tehdy, pokud se týká odstranění stromů, které prokazatelně představují ohrožení zdraví a životů osob, nebo jiné předvídatelné poškození dráhy, neboť pouze v takovém případě dochází k omezení vlastnického práva v souladu s čl. 11 odst. 3 Listiny. Tomu odpovídá povinnost správního orgánu zkoumat, zda ten který strom skutečně představuje takové nebezpečí. V opačném případě paušálního odstranění všech stromů v tzv. dopadové vzdálenosti od dráhy, jako se tomu stalo v tomto případě, by kromě dodržení principu přiměřenosti muselo být omezení vlastnického práva spojeno s náhradou, s níž však ustanovení § 10 zákona o drahách nepočítá.

[21] Z výše uvedených důvodů je proto třeba souhlasit s městským soudem i v tom, že je povinností stěžovatele toto reálné nebezpečí (projevující se například ve stáří stromu, pevnosti jeho kořenového systému atd.) při stanovení opatření podle § 10 zákona o drahách konkrétně zkoumat. Pouze v takovém případě lze považovat výklad tohoto zákonného ustanovení za ústavně konformní. Této povinnosti však neodpovídá postup stěžovatele v dané věci, kdy nebezpečí pro dráhu paušálně dovedl v případě všech stromů, nacházejících se v dopadové vzdálenosti od dráhy.

[22] Současně je však nutné korigovat závěry městského soudu o tom, že je na stěžovateli, aby v dalším řízení doplnil dokazování a odstranil tak soudem vytýkaný nedostatečně zjištěný stav věci. Jak stěžovatel podotýká, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl přiznán odkladný účinek a stromy byly již v mezidobí na náklady žalobce pokáceny. Neexistuje tak „hmotný předmět“, o němž se správní řízení vede (srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 - 25). To však nic nemění na závěru, že napadeným rozsudkem zrušené rozhodnutí stěžovatele je nezákonné. Pouhá existence stromů určité výšky v určité dopadové vzdálenosti od dráhy nepostačuje k závěru, že stromy představují nebezpečí pro dráhu. Bez ohledu na to, jak se žalovaný v dalším řízení konkrétně vypořádá se vzniklou skutkovou situací (neboť již nelze posoudit nezbytnost a přiměřenost opatření ve vztahu k jednotlivým stromům v okolí dráhy), nesmí být jeho rozhodnutím zmařeno právo žalobce domáhat se případně náhrady škody, která mu v důsledku nezákonného rozhodnutí žalovaného vznikla. To ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu, podle níž podmínka existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), je splněna tehdy, bylo-li pravomocné nebo předběžně vykonatelné rozhodnutí zrušeno nebo změněno pro nezákonnost, a to bez ohledu na další průběh řízení, v němž bylo dané rozhodnutí vydáno (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2019, č. j. 31 Cdo 1954/2019 - 249).

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud správně posoudil právní otázku, za jakých podmínek představují stromy v blízkosti dráhy „nebezpečí“ v podobě „padání stromů nebo jejich částí“ podle § 10 odst. 1 zákona o drahách, a napadený rozsudek proto shledal zákonným.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalobce, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost a nezjistil žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

L. S.

JUDr. Josef Baxa v. r.
předseda senátu